

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613429520/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Hjerte! understøtter Eders Brødre, og fremfor Alt, lader ingen Tvivl og intet Forhold hindre Jer fra at virke med Sjælens hele Kraft i det afgjørende Øieblik, da skal det vel gaae!»

»Jeg vil nøiere kiende Deres Plan, før jeg ganske overgiver mig til Dem,« sagde Adalbert. — »Men hellig Taushed lover De naturligviis.« — »Jeg skal være taus, som Graven,« svarede Adalbert.

»Nu ville vi gaae til Ro,« sagde Czernim, »dog maa De først bringe Deres Søster hjem, Bonaventura.«

Da de to Sødskende vare borte, spurgte Adalbert Czernim, om Casimir var indviet i de Forbundnes Planer. »Nei,« svarede Czernim, »Casimir bør man aldrig indvie i nogen Plan, kun i Øieblikket hører han os til, og kan da maaskee vise os større Tiensster, end vi ane eller tænke.«

Adalbert vilde nu fortsætte den forrige Samtale, men Czernim gav strax Talen en anden Vending, i det han spurgte Adalbert, om hvad han syntes om Leontine. — »Hun er ciendommelig i al sin Adfærd,« svarede Adalbert, »og dertil baade skion og elskvær dig, dog overskrider hun vel altfor dristig Sædvanens Grændser.« — »Ja Sædvanens men ikke Sømmelighedens,« svarede Czernim. — »Det var neppe sømmeligt, at hun blottede sin Arm i vor Nærværelse,« sagde Adalbert. — »Jeg vilde ikke agte hende halvt saa meget, hvis hun havde betænkt sig derpaa.« — »Med Hensyn paa qvindelig Anstand kunde hun endnu lære Meget af Emilie,« sagde igien Adalbert. — »Hør, min Dreng! før du bedømmer en Qvinde, skaf du vide lidt Besked om hendes natlige Drømme, hvad Leontine angaaer, da tør jeg sværge for hende i det Capitel, men Frøken Emilie, med hende er det en anden Sag.«

Kort efter kom Bonaventura hjem, og alle tre forføiede sig til Hvile, Adalberts Hjerte bankede imidlertid altfor stærkt, til at han strax kunde falde i

Søvn, dog var det ikke nu meer Emilies Billede, der forstyrrede hans Ro, men Tanken om den forestaaende Kamp, og om de Ulykker og Farer, der truede hans Fædreland; ikke desmindre oprandt ogsaa undertiden et dristigt Haab i hans Indre, det polske Blod rørte sig i ham, saa hans Siæl higede efter Valspladsen, og efter en Daad, der kunde adle ham i hans Landsmænds Erindring.

ATTENDE CAPITEL.

Indvielse og Drøm.

Det blev aftalt, at de tre Sødskende tilligemed Czernim og Adalbert den næste Aften skulde besøge Kosciuszkos Capel, hvori Broder Vincent, efter Bonaventuras Beretning, vilde holde en Tale. Da de kom derhen, fandt de mange Mennesker samlede, Porten var desuden spærret, saa at de alene kom frem ved at nævne deres Navne. Udenfor Capellet bemærkede Czernim flere mistænkelige Personer, og blandt andre Toldbetjenten Iwan, der vilde ind i Kirken, dog lykkedes det dem ikke, og det var aabenbart, at man med Villie spærrede dem Adgangen.

Da Czernim og hans Ledsagere kom ind, stod alt Broder Vincent for Alteret, og læste en Siælemesse, hvilken denne Gang ikke blev holdt over nogen Død, men over en levende Kriger, der med Magt var bortført fra Republikens Grændse til den russiske Hær, og som man nu, fordi man aldrig ventede at see ham mere, efter den Skik, der hersker i disse Lande, ganske behandlede, som om han ikke mere hørte Livet til.

Efterat Siælemessen var endt, forlod Broder Vincent Alteret, besteg et ophøiet Sæde, og holdt en kort Tale, hvoraf vi, da han, med usædvanlig Frimod-